

בעוהש"ת

קונטרס

נאר אמונה

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור אריינצוברענגען
אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם
קעגן בשלום.

פארנעקערנט דורך

פּבּוּד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

פרשת תולדות תשס"ח

געבויעט אויף די ווערשער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערשער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי ברוסלב - טא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנס'י

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יודישעלם

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפסע ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

נָאָר אָמוּנָה

א.

אין די וואכעדיגע סדרה זעהן מיר אַ מורא'דיגע
ואך, אז אברהם אבינו וואס ער איז געווען דער
ערשטער מענטש וואס האט מפרסם געווען דעם
אייבערשטן, און ער האט שוין געהאט ליצנים וואס
האבן גערעדט אויף אים און אפגעשפּעט, אז יצחק
איז גאר נישט זיין קינד, נאר אבימל'ס קינד! וואס
דאס איז דאך דער גרעסטער בזיון, און מיט אזא נסיון
האט מען אויספראבירט אברהם אבינו. און וועגן דעם
האט דער אויבערשטער געדארפט משנה זיין די

גאַנצע טבע אז יצחק זאל אויסזעהן אזוי ווי אברהם
און אלע זאלן זאגן אברהם הוליד את יצחק.

חז"ל זאגן (אבות, פרק ה, משנה ג): "עשרה נסיונות
נתנסה אברהם אבינו ועמד בכלם" - צען פרוכניגען
איז אברהם אבינו אויסגעפרובט געווארן און ער איז
זיי אלע בייגעשטאנען. און עס ווערט געברענגט (ספר
מאור עינים, פרשת וארא): אז די צען נסיונות גייט דורך
אויף יעדן איד. נאר וואס דען איז דער חילוק? אז ביי
אברהם אבינו שטייט (שם): "ועמד בכלם - להודיע
חבתו של אברהם אבינו" - צו לאזן וויסן ווי גרויס עס
איז געווען די ליבשאפט פון אברהם אבינו צום
אייבערשטן. ווייל פון וואו קען מען וויסן אז דער
אייבערשטער האט ליב א מענטש? אז מען פראבירט
אים אויס - און ער דערהאלט זיך.

עס איז דא א דיבור פון הייליגן רבי'ן (חיי מוהר"ן
סימן תקנ"ה): דער אייבערשטער האט ליב א געפרעגלטן
חסיד. דאס הייסט, א מענטש וואס עס גייט אויף אים
איבער פארשידענע מיני צרות, און פון דעס טוועגן

בְּלֵיבַט עַר שְׁטאַרַק אִין די אַמוּנָה, דָּאס אִיז בַּיִם
אֵיבֶער־שְׂטן מוֹרָא'דיג חָשׁוּב און בַּאֲלֵיבַט.

דער הייליגער רַבִּי זָאָגט אָבֶער (שיחות הַר"ן סימן ל"ב):
אַפִּילוּ קִינְדֶער גֵּייען אַרום מיט קְשִׁוֹת אויפֿן
אֵיבֶער־שְׂטן. און ווען דער מַעֲנִטֵשׁ ווערט נאָך עַלְטֶער
האַט ער אַוּדאִי קְשִׁוֹת, פֿאַרְוּאָס פּוֹנֶקט ער דאָרף זיין
אַזוי, און אים דאָרף דָּאס אֵיבֶער־גֵּיין, לְמַשָּׁל, אַ בַּחוּר
האַט אַ קְשִׁיאַ אויפֿן אֵיבֶער־שְׂטן, פֿאַרְוּאָס ער טֵרעפֿט
נִישֵׁט זיין שִׂדוּדָה, און אז דער אֵיבֶער־שְׂטֶער העלפֿט
ער טוט אַ שִׂדוּדָה, און עס נִישֵׁט אַזוי ווי ער האט
גֶעוואָלט, האט ער ווייטער קְשִׁוֹת, דָּאס זעלבע אויב
האַט ער נִישֵׁט קיין פֿרֶנְסֶה, און ער אִיז אַ בַּעַל חוּב,
צוּבֶרעכֶט עס אים זייער שְׁטאַרַק, ער האט אַ קְשִׁיאַ
אויפֿן אֵיבֶער־שְׂטן, פֿאַרְוּאָס דאָרף אִיךְ זיין דער
קֶרֶבֶן?

און אַזוי זָאָגט דער הייליגער רַבִּי בְּפִירוּשׁ (ליקוטי
מוֹהַר"ן חֶלֶק ב, סימן נ"ב): יעדער מַעֲנִטֵשׁ האט אַ קְשִׁיאַ
אויפֿן אֵיבֶער־שְׂטן. נָאָר דער הייליגער רַבִּי האט

אויסגעפירט (שיחות הר"ן סימן קי"ח): וואויל איז דעם מענטש וואס ער האט נישט קיין קשיות.

דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ה): דער עיקר איז אמונה, און דער מענטש דארף זיך נאכזוכן וואו האלט איה אין אמונה, ווייל עס איז דא מענטשן וואס זיי לייזן ממש אויף מחלות, [בפירט נערווען קראנקהייט] און דאס קומט נעבעך פון דעם אז מ'האט נישט קיין אמונה. ווייל אז א מענטש איז שטארק אין אמונה האט ער שטארקע נערווען, און וואס מער אמונה ער האט, האט ער שטערקערע נערווען, און ער קען זיך בעסער דערהאלטן.

און דער עיקר איז 'אמונה פשוטה', אז א מענטש זאל זיך אריינעמען אין זיך: "איה ווייס נישט גארנישט, עס אינטרעסירט מיר גארנישט, און איה וויל גארנישט וויסן, נאר איין זאך ווייס איה, אז עס איז דא א באשעפער, און ער פירט די גאנצע וועלט, און נאר צו אים דארף איה קומען, און נאר אים דארף איה בעטן". און דאס איז איינע פון די דרייצן עיקרים

וואס דער הייליגער רמב"ם האט אַוועק געשטעלט, און דאס דארף מען אַסאך חזר'ן פֿדאי מען זאל האבן אין זיך די אַמונה: "אַני מאַמין בַּאָמוֹנָה שְׁלִימָה, שְׁהבוֹרָא יתְּבַרַךְ שְׁמוֹ, לוֹ לְבָדוֹ רָאוּי לְהִתְפַּלֵּל, וְאִין לְזוּלָתוֹ רָאוּי לְהִתְפַּלֵּל", מען דארף דאווענען און בעטן נאר דעם אייבערשטן, נישט קיין מענטש. אָבער אויב גייט מען צו אַ מענטש, נישט נאר ער קען דיך נישט העלפֿן, נאר ער קען דיך נאך אומגליקליך מאַכן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ז): אַ מענטש וואס ער איז ווייט פון דעם אייבערשטן איז אַ חֵיָה אין אַ געשטאַלט פון אַ מענטש, און ער וועט דיר פֿאַרצײַקן.

און דאס איז וואס דער תנא ווארענט און זאגט (אַבוֹת פֿרָק ב, מִשְׁנָה ג): "הוּוֹ זְהִירִין בְּרִשׁוֹת", אַ מענטש דארף זייער אַכטונג געבן ביי אַ דְּבַר שְׁבִרְשׁוֹת. ווייל בְּרוּחַנִיּוֹת קענען גלייך זעהן, אויב דער איד האט מיר מִזְכָּה געווען. ווייל אז איך האב קיינמאל נישט מעביר סְדָרָה געווען און היינט בין איך יא מעביר סְדָרָה, האב איך דאך עפֿעס אין די האנט, דאס זעלבע, אז איך האב

קיינמאל קיין משניות נישט אויפגעמאכט, ווייל איך האב געטראכט אז: "משניות באלאנגט פאר אן אלטן איד, און ווען איך וועל אם ירצה השם זיין א בן שבעים, א בן שמונים, וועל איך לערנען משניות", דאס זעלבע מיט נאך אנדערע לימודים, וועגן דעם ברוחניות זעה איך דאך גלייך, צו מען פאפט מיך אויס אדער נישט, אבער ביי א דבר שבכשיות, א זאך וואס האט נישט צוטאן מיט די קדושה, דארטן דארף מען מורא'דיג אכטונג געבן פון מענטשן, "שאינ מקרבין לו לאדם אלא לצורך עצמן" ער איז דיר נישט מקרב נאר פאר זיינע פערזענליכע אינטערעסן, "ונראה כאוהבין בשעת הנאתן", און ווילאנג ער וועט קענען פון דיר הנאה האבן, וועט ער דיר ליב האבן, אבער ווען ער וועט שוין גארנישט האבן פון דיר, וועט ער דיר אוועק ווארפן, און דאס פירט די משנה אויס: "נראין כאוהבין", אבער: "ואין עומדין לאדם בשעת דחקו".

ווייל דער עיקר איז, אז ווען עס איז מיר ענג און עס גייט מיר איבער עפעס א צרה, איך בין אין א שווערע

מַצָּב, און אײַךּ בײַן מַמַּשׁ פֿאַרלוירן, און דעמאלטס
 העלפֿט ער מיר, דאָס איז אַ חֲשִׁיבוּת, און דעמאלטס
 ווייס אײַךּ אז ער איז מיר אַן אַמֶּת־דײַגער פֿרײַנט.

און דאָס זעהט מען אויך אין פֿסוק (בראשית לח, א):
 "וַיְהִי בַּעַת הַהוּא וַיֵּרֶד יְהוּדָה מֵאֵת אָחִיו" - עס איז
 געווען אין יענע צײַט און יְהוּדָה האָט אַראָפּ גענידערט
 פֿון זײַנע ברודער. זאָגט רש"י: מען האָט אים מרחק
 געווען. שטייט ווייטער: "וַיֵּט עַד אִישׁ עַדְלָמִי", ער
 איז געגאנגען אין אַ שטעטל וואָס הייסט 'עדולם',
 האָט ער געטראָפֿן דארטן אַ מענטש מיטן נאָמען
 'חִירָה', נאָכדעם וואָס עס האָט זײַך געמאכט די גאַנצע
 מעשֶׁה מיט תָּמָר, וואָס ער האָט דעמאלטס געהאַט
 גרויסע בושות, און ער איז געווען אין אַ מוֹרָא־דײַגע
 צָרָה, שטייט ווייטער (שם, פֿסוק כ): "חִירָה רַעְהוּ
 עַדְלָמִי", ער איז שוין אַ גוטער פֿרײַנט. זעהט מען פֿון
 דעם אז ווען אַ מענטש איז אין אַ צָרָה, און דעמאלטס
 העלפֿט מען אים, דאָס הייסט אַ גוטער פֿרײַנט.

אַבער רובֿ מענטשן, ווען ער איז אין אַ צָרָה און
 מען העלפֿט אים, און ער איז זײַך מַמַּשׁ מְחִיָּה, גײַט ער

און זאגט פאר נאך מענטשן: דא איז דא א פלאץ וואס מען איז אזוי מחיה מענטשן, ווייל איך בין געווען אין אזא מין שווערן מצב, און 'דער' מענטש האט מיר ארויסגענומען, אפער געווענטליך, ווי נאר מען האט אים ארויס גענומען, שעמט ער זיך שוין, ווייל ער כאפט זיך, אז דער מענטש וויסט דאך מיין גאנצע פארגאנגענהייט, במילא כדי זיך צו קילן זיין געוויסן, הייבט ער אן צו רעדן אויף דעם צדיק כל דבר אסור, און ער טרעפט שוין נאך אזעלכע לצים.

ב.

ווייטער אין פסוק (בראשית כה, כ"א), זעהן מיר: יצחק איז געווען אן עקר און רבקה אן עקרה. און זיי האבן געוואוסט אז עס איז נאר דא איין אדרעס, צו בעטן דעם באשעפער, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית כה, כא): "ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו פי עקרה היא, ויעתר לו ה' ופתר רבקה אשתו" - יצחק האט אסאך געבעטן דעם אייבערשטן, אקעגן זיין ווייב, ווייל זי איז אן עקרה, און דער אייבערשטער האט אנגענומען זיינע תפילות, און זיין ווייב רבקה איז טראגעדיג

געווארן. זאגט רש"י: 'זוה עומד בזויות זו ומתפלל וזו
 עומדת בזויות זו ומתפללת' - יצחק איז געשטאנען ביי
 איין ווינקל און געבעטן, און רבקה איז געשטאנען אין
 א אנדערע ווינקל און געבעטן. ווייל דער עיקר איז
 תפלה, און פון וואו ווייסט א מענטש אז ער האט
 אמונה, יעדער איד האט דאך אמונה, ווייל דאס איז
 זיין נשמה?! נאר ביי יעדן איינעם איז די אמונה א
 פינטעלע, אבער שלימות אמונה מיינט, אז דער
 מענטש זאל שפירן 'אט דא' איז דער אייבערשטער!
 איך לעב מיטן באשעפער! און עס איז נישטא קיין
 אנדערע זאך נאר דער באשעפער (לקוטי מוהר"ן חלק א,
 סימן ס"ב). און צו דעם קען מען נאר צוקומען; ווען א
 מענטש געוואוינט זיך צו און ער רעדט צום
 באשעפער, וואס דאס איז דער עיקר שלימות פון
 תפלה, אז ווען א מענטש דארף עפעס האבן זאל ער
 בעטן אויף זיין שפראך. און דאס הייסט ביים רבי'ן
 "התבודדות" אז א מענטש זאל זיך צוגעוואוינען צו
 רעדן צום אייבערשטן (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן כ"ה), און
 ווען א מענטש איז שטארק אין דעם, דארף ער שוין

קיינעם נישט האָבן. ווייל ער האט צו וועם זיך
אויסצורעדן.

דערפאר שטייט (צפניה ג, ט): "כי אז אהפך אל עמים
שפה ברורה, לקרא כלם בשם ה'— דעמאלטס וועל
איך אריינגעבן פאר אלע פעלקער א קלארן שפראך,
אז אלע זאלן שוין רעדן נאר צום אייבערשטן. ווייל
עס וועט זיין אזא מין 'גלוי הדעת' אז אלע וועלן
אנערקענען דעם אייבערשטן, און במילא וועלן אלע
רעדן צום אייבערשטן. קומט אויס אז מיט דעם וואס
א מענטש רעדט צום אייבערשטן, איז א סימן אז ער
גלייבט אז דער באשעפער איז דא (לקוטי מוהר"ן חלק א,
סימן ז-ט), און וואס מער מען לייגט זיך אריין אין דעם,
ווערט ביי אים די אמונה אויפגעבויעט מער און מער,
און אז מען האט אמונה קען מען זיך דערהאלטן, און
דורעך גיין אלע צרות (שיחות הר"ן סימן ל"ב; ק"ב).

דערפאר זאגט דער הייליגער רבי נתן זכרונו
לברכה: מען זעהט ביי יחזקאל הנביא ביי די 'מראה
יחזקאל' (יחזקאל א, א): וואס הייבט זיך אן "נפתחו
השמים ואראה מראות אלקים"—עס האט זיך געעפנט

די הימלען, און איך האב געזעהן די גאנצע מרפכה. זאגט רבי נתן, אז "נפתחו השמים וראוה מראות אלקים" איז די ראשי תיבות אמונה, ווייל מיט אמונה עפענען זיך אלע הימלען. אבער אויף אמונה דארף מען האבן אסאך רחמים, ווייל דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לא): אז א מענטש האט פוגם געווען בברית איז רחמנא לצלן נפגם געווארן די אמונה ביי אים, ווייל ברית מיט אמונה גייט צוזאמען. און אז א מענטש האט פוגם געווען בברית האט ער שוין קשיות אויפן אייבערשטן, ווייל ווען דער מענטש זאל ווען האבן א לויטערן מח און א לויטערן הארץ, וואלט ער געוואוסט אז (תהלים קמה, יז): "צדיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו", אלעס וואס דער אייבערשטער טוט איז ריכטיג און גוט. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ר"ג): ווען א מענטש האט דעם אמת'ן דעת אין דעם אמת'ן שכל, און דער אמת'ער אמונה, קען ער אלעס דורך גיין.

אָבער צו אַמונה קען מען נישט קומען, נאר אויב
 מען איז מקורב צום אַמת'ן צדיק (לקויטי מוהר"ן חלק א,
 סימן ז), און עס גייט נישט אַנדערש. דערפאר וועט דער
 סמ"ך מ"ם לאַזן גיין איבעראל, און ער האט נישט קיין
 מורא, ווייל כאטשיג מען זינגט שוין, מען טאנצט
 שוין, אָבער נאכדעם גייט מען אַוועק אַ צופראַכענער,
 אַ צושאַסענער, און מען קומט צוריק אין די אייגענע
 ד' אמות, און מען איז געבליבן מיט די צרה, און וואס
 טוט מען ווייטער, צוויי דריי שעה האב איך טאקע
 אביסל פאַרגעסן פון מיינע צרות, אָבער יעצט וואס טו
 איך? ! דערפאר אויף אזא פלאץ האט נישט דער סמ"ך
 מ"ם נישט אזוי שטארק מורא, אָבער וואו איך קען
 געראטעוועט ווערן, דאס הייסט ביי אזא צדיק וואס
 ער קען מיר אריין שיינען, אז איך האב אויף אַ תקנה
 און איך קען נאך אויף ארויסגיין פון מיינע צרות, און
 עס נישט אזוי געפערליך ווי איך האב געמיינט, פון
 דעם האט דער סמ"ך מ"ם זייער מורא, ווייל ער וויל
 דאך זעהן ווי דער מענטש מוטשעט זיך, דאס איז דאך
 דער סמ"ך מ"ם, אז נישט נאר ברוחניות, וויל ער

מַרְחָק זַיִן אַ מְעַנְטֶשׁ; עַר ווִיל אַז דָּער מְעַנְטֶשׁ זָאל
אויף לייַדן בַּגְּשְׁמִיּוֹת.

ווייל בַּאֲמַת קען מען בִּזְהָרָה העוֹלָם לְעַבְרָן אַ חַיִּים
טוֹבִים, מְעַן קען מאַכן פּוֹן די וועלֶט אַ גַּן עֵדֶן, אַזוי ווי
דָּער הייליגער רַבִּי זַאָגט (ליקוּטֵי מוֹהַר"ן חֵלֶק א, סִימָן כ"ב):
דָּא אויף דָּער וועלֶט איז דָּער גִּיהֵנוּם און דָּער גַּן עֵדֶן.
אויב דָּער מְעַנְטֶשׁ האַט שְׁטאַרק אַמוּנָה און עַר האַלט
זיך אין אידיש־קייט, איז עַר מִמֶּשׁ אין גַּן עֵדֶן, אַפֿעֶר
חֲלִילָה וְחַס, אַ מְעַנְטֶשׁ וואס האַט נִישְׁט קיין אַמוּנָה
איז ביי אים דָּאס לְעַבְרָן אַ גִּיהֵנוּם מִמֶּשׁ, און זַיִן גַּאנְצֶע
שְׁטוּב איז אַ גִּיהֵנוּם.

און אַז עס איז זאָ דָּא אַזאַ צַדִּיק וואס עַר קען מיר
אַזוי לִיכְטִיג מאַכן, פּוֹן דָּעם האַט דָּער סִמְ"ף מ"ם
זייער מוֹרָא, און עַר טוט אַלע פֿעולוֹת שְׁפֵעוֹלָם און
הַעֲצֹט אָן, נִישְׁט צו גיין דָּארַט.

ג.

דָּער מְדַרְשׁ (בְּרַאשִׁית רַבָּה סג, ה), זַאָגט: 'וַיַּעֲתָר - איז
לְשׁוֹן עֲשִׂירוֹת, מְלַמֵּד שְׁשַׁפָּף תְּפִלָּתוֹ בְּעוֹשֶׁר'. דָּאס

הייסט מען זעהט א עושר עס פעלט אים נישט קיין געלט, אלע קעשענעס איז אים פול מיט געלד, עס שפילט נישט ביי אים קיין ראלע דאס געלט, וויפיל דו דארפסט גיבט ער דיר. דאס זעלבע איז יצחק אבינו געווען אזוי שטארק אין די ענין פון תפלה, אז ער האט געווארפן תפלות מיט עשירות, דאס הייסט ער האט געווארפן נאך א תפלה און נאך א תפלה, ווייל א מענטש דארף זיין אזוי שטארק מיט אמונה אין באשעפער, אז וואס אויף מיר גייט נאר דורך, האב איך אן אדרעס, דער באשעפער, און קיינער וועט מיר נישט קענען צוברעכן.

וועגן דעם אז א מענטש גייט צו א צדיק, לערנט אים דער צדיק אויס וויאזוי זיך צו דערהאלטן, און זיך מחזק זיין. איך וועל אייך דערציילן א מעשה וואס איך האב דאס אליין געזעהן מיט מיינע אויגן, וואס עס איז פארגעקומען חול המועד סוכות ביים טיש, פונעם סאטמארער רב זי"ע. איך בין געווען דעמאלטס א יונגער בחור, איז אריין געקומען א איד, וואס זיין אייניקל איז דערטראנקען געווארן רחמנא לצלן, אין א

סווימינג פול, אויסער דעם האט ער נעבעך געהאט א קראנקע טאכטער, דער איד איז נעבעך געווען פול מיט צרות, דעמאלטס איז א גרויסער עולם געווען, און דער איד איז אריינגעקומען און זייער שטארק געוויינט, רבי! ער קען דאס שוין נישט אויסהאלטן! ער האט זייער ביטער געוויינט, דער סאטמארער רב זי"ע איז אזוי געזעצן, און אויף געהויבן די האנט און האט זיך אנגערופן: "ווי קען מען פארשטיין דעם באשעפערס וועגן" - און עס האט אים אנגעהויבן אראפצוריינען טרערן פון די אויגן - "איך האב אויך געהאט דריי טעכטער און איך האב זיי פארלוירן, וואס פארשטייען מיר דעם בורא כל עולמים וועגן".

די מחזה ליגט מיר נאך ביז יעצט פאר די אויגן, ווי אזוי א צדיק זאל קענען אזוי מנחם זיין א מענטש, ווען א מענטש איז נעבעך אין אזא צרה, האב איך שוין דעמאלטס אלץ בחור'ל געטראכט, די מעשה וואס די גמרא פארציילט (ברכות ה ע"ב): רבי יוחנן האט געהאט א ביינדל פון זיין קינד, און ער האט געוויזן אז ער האט פארלארן צען קינדער - דער אייבערשטער

זאל אָפּהײַטן - און מיט דעם האט ער געטרייסט מענטשן.

ד.

ווייטער ביי יעקב שטייט אין פֿסוק (בראשית כה, כ"ו):
 "וְאַחֲרֵי כֵן יָצָא אַחִיו וַיָּדֹו אַחֲזֵת בַּעֲקֵב עֲשׂוֹ" - דערנאָך
 איז אַרויס זיין ברודער, און זיין האנט האט
 אָנגעהאַלטן דעם פֿערשט פון עשו. זאגט אויף דעם
 רבי נָתָן אַ מוֹרָא'דיגע זאָך (לקוטי הלכות השפּמת הבקר,
 הלכה ה): לויט ווי עס שטייט ביי מלחמת עמלק (שמות
 יז, י"א): "וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יֵרִים מֹשֶׁה יָדֹו וְגִבֹר יִשְׂרָאֵל" - אַז
 משה האט אויפֿגעהויבן זיינע הענט צום אייבערשטן
 האבן זיך די אידן געשטאַרקט און די מלחמה. פֿרעגט
 די גמרא (ראש השנה כט ע"א): 'וכי ידיו של משה עושות
 מלחמה או שוברות מלחמה? אלא בזמן שישִׁרְאֵל
 מסתֿכלין כֿלפּי מעלה ומשעבדין את לבן לאביהן
 שִׁבְשָׁמִים הִיוּ מִתְגַּבְּרִין, וְאִם לֹאוּ הִיוּ נוֹפְלִין' - צו טוט
 דען די הענט פון משה ברענגען צו מלחמה אָדער
 באַזיגן אַ מלחמה, נאר ווילאַנג די אידן קוקן צום
 אייבערשטן און אונטערטעניגן זייערע הערצער צום

אייבירשטן, האָבן זיי זיך געשטאַרקט און אויב -
 חלילה וחס - נישט, איז געווען פאַרקערט. די גאַנצע
 מלחמת עמלק; וואס משה רבינו האט געזאגט פאר
 יהושע (שמות יז, ט): "וְיָצֵא ה'לָחֶם בְּעַמְלֶק מִחֶר", דאס
 איז געווען, אז ער האט אין אים אריינגעשיינט אמונה,
 אזוי ווי דער תרגום זאגט אויף (שם, פסוק י"ב): "וַיְהִי
 יָדְיוֹ אֱמוּנָה" - 'פּרִיסֶן בְּצִלוֹ' - זיין הענט איז געווען
 אויסגעשפּרייט, און האט געבעטן דעם אייבערשטן
 מיט גרויס אמונה. אז מיט אמונה וועסטו בייקומען.

טייטשט מיט דעם רבי נתן זכרונו לברכה (שם), אז
 דו ווילסט אנהאלטן עשו וואס ער וויל דיר רחמנא
 לצלן אומברענגען, ווייל דער שר פון עשו איז דאך
 דער סמ"ך מ"ם, און אויב ווילסטו אים אומברענגען,
 דעמאלטס "וידו אחזת בעקב עשו", אז דו וועסט נוצן
 די הענט, און דאס מיינט מען לויטן תרגום און חז"ל
 אז דו וועסט מתפלל זיין, דעמאלטס וועט ער נישט
 האבן אויף דיר קיין שום שליטה, און דאס איז וואס
 עס שטייט (שם כז, כב): "הקול קול יעקב והידיים ידי
 עשו", זאגן חז"ל (מדרש רבה בראשית פרשה סה, סימן טז):

’פֿל זמן שְׁהקול קול יַעֲקֹב אֵין הַיָּדִים יָדֵי עֲשׂוֹ, -
 ווילאנג די קול פון יַעֲקֹב הָעֵרֶט זײַך און די בְּתֵי פְּנִסִיּוֹת,
 הָאָבֶן די הָעֵנֶט פון עֲשׂוֹ נִשְׁט קײן שְׁלִיטָה. אז אַ אַיד
 אַיז שְׁטאַרַק אֵין תְּפִלָּה קֶען אים קײנער אֵין דָּער וועלט
 נִשְׁט בֵּייקומען.

און צו נעמען דעם כַּח פון אַמונה און פון תְּפִלָּה
 מוז מען אַנקומען צו אַ צִדִּיק, כָּאָטש יעדער אַיד אַיז אַ
 צִדִּיק, אַזױ ווי עס שְׁטײט (ישעיה ס, כא): ”וְעַמְּךָ כּוֹלֵם
 צִדִּיקִים”, דאָךּ האַט ער נאר אַ קִלְיִין פִּינְטעלע פון
 אַמונה, אָבער דָּער צִדִּיק אַרְבֵּעַט זײַך אַזױ אױס אַז בֵּיי
 אים זעט מען שױן גאַרנישט נאר אַמונה, זײן גאַנצער
 מהות אַיז דָּער באַשעפֿער.

ווייל דָּער שְׁלִימוֹת פון אַ צִדִּיק אַיז, אַז ער האַלט
 זײַך אֵין שְׁלִימוֹת פון אַמונה און דוּרְכְּדעם אַיז ער זײַך
 שְׁטענדיג מְחַדֵּשׁ, אַזױ ווי עס שְׁטײט (איכה ג, כג):
 ”חֲדָשִׁים לְבַקְרִים רַבָּה אַמוֹנְתְךָ”, ער אַיז שְׁטענדיג אַ
 נײַער מענטש, ער באַנײט זײַך, און דאָס אַיז נאר דָּער
 כַּח פון אַ צִדִּיק זײַך צו באַנײען פון פֿריש יעדעס מַאל.

דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן נא):
 אַלט טאַר מען נישט זיין. נאַר זיין גיי און פּריש
 שטענדיג! עס איז נישט גוט צו זיין אַלט, און טראַכטן
 אז אזוי בין איך שוין, און פון מיר וועט שוין גאַרנישט
 זיין, נאַר מ'דאַרף זיך שטענדיג באַנייען.

ווינדעראום זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן
 חלק א, סימן רע"ב): אַ מורא'דיגן סוד אויפן פּסוק, (תהלים
 צה, י"ז): "היום אם בקולו תשמעו", אויב דו ווילסט
 הערן דעם קול פון דעם אייבערשטן, דארפסטו וויסן
 אז איך האב נישט נאַר דעם היינטיגן טאג! אויף איין
 טאג קען אַ מענטש אַלעס איבער טראַגן, אָבער אויב
 מען קוקט וואס וועט זיין מאַרגן, אָדער מען טראַכט
 אז נעכטן איז געווען אזוי און אַזוי, ווערט מען
 צופראַכן, אָבער אז אַ מענטש לעבט נאַר מיטן
 היינטיגן טאג, פילט ער אַן דעם טאג מיט אַסאך גוטס,
 דערפאַר זעהט מען אַ חילוק פון אַ ערליכן איד וואס
 ער פילט אַן אַ טאג, און עס איז ביי אים אויסגעצויגן
 דער טאג אזוי ווי הונדערט שעה, און נאכדעם נעבעך
 אַ מענטש וואס ער איז גאַר ווייט, און איז זיך מייאַש

און טראַכט אײַך בין שוין גאַרנישט ווערד און פון מיר
 וועט שוין גאַרנישט זײן, במילא דער טאג הייבט זיך
 שוין אָן בײַ אים שפּעט, און נאַכדעם פּעניעט ער אָפּ,
 אזוי גײט אַנוועק דער טאג, און דאס קומט פון זקנה
 דסטרא אַחרא.

און דאס קען זײן פּשט, וואס עס שטייט אין פּסוק
 (בראשית כז, ב): "וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא זַקְנָתִי - און [יצחק]
 האט געזאָגט: אײַך בין אַלט, "לא ידעתי יום מותי" -
 אײַך ווייס נישט דעם טאג פון מײן שטאַרבן. "הִנֵּה נָא
 זַקְנָתִי" - אויב דער מענטש זאָגט אײַך בין אַלט; "לא
 ידעתי יום מותי" - דעמאלטס אזא מענטש טראַכט
 נישט פונעם תכלית, פונעם 'יום המיתה', ווייל ער איז
 צובראַכן כאַפט ער נישט אַרײן אײנעם היינטיגן טאג
 וואס ער קען, אזוי ווי חז"ל זאָגן (שבת קנג.): "שוב יום
 אַחד לַפְּנֵי מִיתָתְךָ". און דאס איז וואס עס שטייט אין
 פּסוק "וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא זַקְנָתִי", אז אַ מענטש זאָגט אײַך
 בין שוין אַלט, אויב אזוי "לא ידעתי יום", קענסטו
 שוין נישט דעם טאג וואס עס שטייט אויף דעם - 'שוב
 יום אַחד לַפְּנֵי מִיתָתְךָ', און דאס באַקומט מען פון

צָדִיק, ווייל דער צָדִיק האט אונז געזאגט (חיי מוהר"ן סימן רמ"ז): "חידוש פמוני לא היה פעולם" - אזא חידוש ווי איה בין איז נאך קיינמאל נישט געווען. אין דאס גייט ארויף דעם ענגין פון התחדשות.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל זוכה זיין זיך צו באנייען, און מען זאל זוכה זיין זיך צו דערהאלטן אין די ערגסטע מצבים וואס עס גייט דורעך אויף א מענטש, פארלירן טאר מען זיך נישט, די ערגסטע זאך איז פארלירן זיך, און פארקערט; די גרעסטע חכמה איז, וויאזוי זיך צו דערהאלטן ביזה העולם, דערפאר האט דער הייליגער רבי געזאגט (עין קצור לקוטי מוהר"ן סימן ו'): "העקר מה שקורין דערהאלטן זיך".

זאל דער אייבערשטער העלפן אז נאכדעם וואס דער צָדִיק האט אונז שוין ארויס גענומען פון די צרות, זאל מען נישט ווארפן אויף אים קיין שטיינער, ווייל מען דארף שטענדיג געדענקען: אז איינער האט דיר געטוען א טובה זאלסטו דאס קיינמאל נישט פארגעסן, דער באשעפער זאל העלפן אז מען זאל

כד

נאר

אָמוּנָה

בְּלֵיבן בַּיִם הַיְלִיגִין רַבִּי'ן, און מָען זָאל זוכָה זיין,
שוין אַנטקעגן צו גיין מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ וואס ער וועט זיין
דער רַבִּי וואס ער וועט אונז אַלע מְקַרֵב זיין צום
אַיִבְעֶרֶשְׁטֵן.

~תם וְנִשְׁלַם שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם~